

РЕШЕНИЕ

№ 5087

гр. София, 02.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 09.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8345** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от К. В. З. с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], район „В.“, [улица], срещу Решение No ПИ-256/05.07.2019 г. на зам. директора на ТД на НАП-С., в частта, с което е отхвърлена жалбата му против Разпореждане с изх. №С190022-137-0002625/20.03.2019 г., издадено от А. Г. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата се твърди, че неправилно публичният изпълнител е приел, че абсолютния давностен срок за погасяване на публични вземания не е изтекъл предвид разпоредбата на чл. 171, ал.2 ДОПК, в редакцията и към момента на направеното искане за отписване на вземанията от страна на търговеца. Твърди, че неправилно е приложен институтът на давността, като излага, че към 18.02.2019 г. - датата, на която е подадено възражението за отписване на задълженията поради изтекла погасителна давност, кумулативно са изпълнени всички условия по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Към тази дата и изпълнението на ревизионния акт (РА) не е било спряно, а спирането е било в предходен момент. Според изложеното от жалбоподателя изменението на нормата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с което е въведено ограничението за погасяване на публичните задължения с изтичането на 10- годишен давностен срок когато изпълнението е спряно по искане на длъжника, е влязло в сила от 01.01.2016 г., а

решението, с което директорът на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ С. е спрял изпълнението на ревизионния акт е от 18.02.2010 г. В тази връзка е направен извод, че съгласно приложимата към този момент редакция на чл. 171, ал. 2 от ДОГЖ спирането на изпълнението не е ограничавало погасяването на задълженията по давност и въведената промяна в закона в сила от 01.01.2016 г, не може да преуреди възникнали още през 2010 г. правоотношения. Моли съда да отмени обжалвания акт и да се върне преписката за ново произнасяне по искането на търговеца, с указания за отписване на погасените подавност задължения.

В с.з. жалбоподателят чрез адв. И. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, претендира радноски, представя списък с разноските.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП- С., чрез юк. Й., моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на разноските на другата страна.

Административен съд – София-град, 60-ти състав, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните в настоящото производство доказателства, намира за установено следното:

С Ревизионен акт №[ЕГН]/16.12.2009 г. на ЕТ „К. — К. З.“ с ЕИК[ЕИК] са установени задължения за данък върху добавената стойност (ДДС), общо в размер на 684 351,01 лв., от които 514 712,25 лв. - главница и 169 638,78 лв. - лихви, изчислени към датата на издаване на акта.

В хода на ревизията във връзка с постъпило мотивирано искане от ръководителя на ревизиращия екип е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. №843/04.12.2009 г., връчено на задълженото лице на 22.12.2009 г.

Във връзка с вече установените и изискуеми публични вземания с Ревизионен акт №[ЕГН]/16.12.2009 г., от страна на публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК с изх. №843/14.01.2010 г.

Постъпило е искане от задълженото лице за частична отмяна и замяна на обезпечителни мерки, в резултат на което от страна на публичния изпълнител са издадени Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 199 от ДОПК с изх. №843/19.01.2010 г. и Постановление за частична замяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл.199 от ДОПК с изх. №843/19.01.2010 г. Постановленията са връчени на 27.01.2010 г., видно от приложенияте по преписката разписки.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред пред директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ С. при ЦУ на НАП и с Решение №994/09.07.2010 г., същият е потвърден в оспорената част.

Междувременно от [фирма] с ЕИК[ЕИК] е подадено и искане с вх.

№17-44-00-6154/03.02.2010 г. по описа на ТД на НАП С., за спиране на изпълнението на РА, като с Решение №233/18.02.2010 г. на директора на ДОУИ е спряно изпълнението му.

РА е обжалван и по съдебен ред пред Административен съд София-град, като с Решение №5954/26.09.2016 г., постановено по адм. дело №8808/2012 г., първо отделение, 4 състав, същият е изцяло потвърден.

Срещу решението на АССГ е подадена касационна жалба, по която е образувано адм. дело №1781/2017 г., първо отделение по описа на Върховния административен съд на Република България. С Решение №15613/13.12.2018 г. на ВАС ревизионният акт е окончателно потвърден.

На 18.02.2019 г. в ТД на НАП С. е постъпило възражение с вх. №17-94-11-31/18.02.2019 г. от [фирма] с ЕИК[ЕИК], с което се иска заличаване поради изтекла погасителна давност на основание чл. 171, ал. 2 от ДОПК на задълженията, установени с РА №[ЕГН]/16.12.2009 г.

В резултат след анализ на посочените задължения и законовите предпоставки за прилагане на давността, публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх. №С190022-137-0002625/20.03.2019 г., с което на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК е отказал прекратяването на производството по принудително изпълнение за задълженията за ДДС за данъчни периоди м.03.2003 г., м.05.2003 г., м.06.2003 г., м.07.2003 г., м.09.2003 г., м.10.2003 г., м.11.2003 г., м.01.2004 г., м.02.2004 г., м.04.2004г., м.05.2004 г., м.06.2004 г., м.08.2004 г., м.10.2004 г., м.11.2004 г., м.03.2005 г., м.04.2005 г., м.07.2004 г., м.12.2004 г., м.05.2005 г., м.07.2005 г., м.Л 1.2005 г., м.12.2005 г., м.02.2006 г., м.04.2006 г., м.05.2006 г., м.06.2006 г., м.09.2006 г., м.11.2006 г., м.12.2006 г., от м.01.2007 г. до м.12.2007 г., от м.01.2008 г. до м.05.2008 г., установени с РА №[ЕГН]/16.12.2009 г. Публичният изпълнител мотивира отказа си с това, че в случая изпълнението на ревизионния акт е спряно по искане на длъжника с Решение №233/18.02.2010 г. на директора на ДОУИ, което изключва приложението на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, съгласно който абсолютната давност не се прилага в случаите, когато „задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника“.

Срещу Разпореждане с изх. №С190022-137-0002625/20.03.2019 г., е подадена жалба по административен ред пред Директора на ТД на НАП С., с вх. №34-00-201/21.06.2019 г. В резултат е издадено процесното Решение №ПИ-256/05.07.2019 г. от С. С. Паунова на длъжност зам.-директор на ТД на НАП С., действаща в качеството на и. д. директор, на ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №ЗЦУ-579/17.04.2019 г. на изпълнителния директор на НАП. С решението административния орган е отменил по жалбата на К. В. З. с [фирма], Разпореждане, е изх. № С190022-137-0002625/20.03.2019 г., в частта, с която е отказано прекратяване на събирането на публични вземания поради изтекла погасителна давност за данъчни периоди - м.03.2003 г., м.05.2003 г., м.06.2003 г., м.07.2003 г., м.09.2003 г., м. 10.2003 г., м.11.2003 г., като в останалата част е оставил без уважение жалбата като

неоснователна.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е срещу акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл.268, ал.1 ДОПК, подадена е в законоустановения срок за оспорване на административния акт, и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспореното Решение No ПИ-256/05.07.2019г. е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, в изискуемата форма и е мотивирано. В производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Спорът по делото е правен. Спор по фактите няма, като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се изразява във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Погасителната давност е фактически състав, включващ период от време, през които носителят на едно субективно материално право бездействието, които състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение. Доколкото в казуса имат място обстоятелства, водещи до спиране на давността, съдът съобрази същите съгласно правилото на чл.172, ал.1 ДОПК: когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година (т.1); когато изпълнението на акта, с които е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането (т.2); когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването (т.3); когато актът, с които е определено задължението, се обжалва (т.4); с налагането на обезпечителни мерки (т.5); и когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение (т.6).

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Давността спира при определени условия, изброени в ал. 1 на чл. 172 от ДОПК и се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане и с предприемането на действия за принудително изпълнение - чл. 172, ал. 2 от същия кодекс. Веднъж обаче изтекла погасителната давност не може да бъде спирана или прекъсвана.

По силата на чл.171, ал.2 ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано

от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника. В законовия текст "с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността" се намира правилото за поведение, от което са предвидени следните три изключения: "когато задължението е отсрочено", "когато задължението е разсрочено", или "когато изпълнението е спряно по искане на длъжника".

За отговор на спорния по делото въпрос следва да се отговори може ли в случая да се приложи изключението по чл.171, ал.2, предложение последно ДОПК, доколкото не се спори, че изпълнението е спряно по искане на длъжника с решение на директора на ТД на НАП. Към момента на подаване на искането за спиране изпълнението на РА и постановяване на определението за спиране е действала редакцията на чл.171, ал.2 ДОПК (Обн. - ДВ, бр.105 от 2005 г., в сила от 1.01.2006 г.), при която изключенията са били две: когато задължението е отсрочено или когато задължението е разсрочено.

Това към онзи момент са били двете обстоятелства, изключващи приложението на абсолютната погасителна давност.

Към момента на подаване на възражението, с позоваване на изтекла абсолютна погасителна давност обаче вече действа редакцията на чл.171, ал.2 ДОПК (Доп. – ДВ, бр.94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.), при която към първите две изключения е добавено и трето - когато изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съдът намира, че правилно публичният изпълнител, а след него и Директорът на ТД на НАП е приел за меродавна редакцията на закона с ДВ, бр.94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г. Това е така, защото давността не се прилага служебно, а за прилагането и следва да бъде обективизирано изрично възражение и такова е направено едва при действието на чл.171, ал.2 ДОПК в сегашната му редакция.

На следващо място според правилото на чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Директорът на ТД на НАП се произнася по законосъобразността на разпореждането на публичния изпълнител, а съдът на свои ред преценява законосъобразността на решението на Директора на ТД на НАП. И двата акта са постановени при действието на чл.171, ал.2 ДОПК в сегашната му редакция.

На следващо място следва да се съобрази и това, че законодателят е предвидил трите обстоятелства по чл.172, ал.1, т.1, т.4 и т.5 ДОПК, водещи до спиране на давността, да произведат един и същ ефект на изключващи приложението на абсолютната погасителна давност по чл.171, ал.2 от кодекса. Съпоставката между нормите на чл.172, ал.1, т.1 ДОПК - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; на чл.172,

ал.1, т.4 ДОПК - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва и на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК - с налагането на обезпечителни мерки, налага извода, че и в трите случая законът предвижда срокът на спиране да се отразява изключващо върху приложението на абсолютната давност.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че публичният изпълнител респ. Директорът на ТД на НАП, е придал обратна сила на нормата, уреждаща погасителната давност по ДОПК. Такова обратно действие не е налице, доколкото при него става въпрос за законодателна промяна, при която се разпорежда действието на правната норма да се простира върху юридически факт, който се е проявил и завършил своето действие преди влизане в сила на новия закон. Настоящият случай не е такъв – при него е налице законодателна промяна, при която новата правната норма влиза в сила, след като юридическият факт вече и настъпил и се простира върху заварено правоотношение, възникнало от проявилия своето действие юридически факт. Тя преурежда правните последици на юридическия факт по нов начин. Точно такъв е настоящият случай: срокът на погасителната давност е започнал да тече при действието на старата редакция на чл.171, ал.2 ДОПК и при това действие е спряно изпълнението на РА, поискано от данъчния длъжник и настоящ жалбоподател.

Междувременно е влязла в сила сега действащата редакция на правната норма, която вече предвижда като обстоятелство, изключващо приложението на абсолютната погасителна давност, и хипотезата на спиране изпълнението на акта по искане на длъжника.

Именно жалбоподателят е страната, която е черпила изгоди от спирането на РА, и макар да не е могла да предвиди по какъв начин законодателят последващо ще преуреди правните последици от спирането, тя следва да понесе тези последици, защото те са настъпили по силата на закона.

Следователно правилно и в съответствие с приложимия материален закон Директорът на ТД на НАП е потвърдил разпореждането на публичния изпълнител за отказ от отписване на публични задължения поради тяхното непогасяване по давност. Като е оставил без уважение жалбата срещу Разпореждане изх. No C190022-137-0002625/20.03.2019г., административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото респ. искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, в полза на ТД на НАП-гр.С. следва да се присъди такова в размер на 150 лв. по реда на реда на § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс, чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за правната помощ, тъй като в ДОПК не е предвидено разпоредбите на Глава XIX от Дял трети, в частност чл.161, ал.1, да намират приложение в производствата по обжалване, уредени и в другите дялове на този кодекс.

Водим от горното и на основание чл.268 и чл.161, ал.1, изр. трето във вр.с чл.144, ал.1

от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд – София-град, III отделение, 60-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от К. В. З. с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], район „В.“, [улица], срещу Решение No ПИ-256/05.07.2019 г. на зам. директора на ТД на НАП-С., в частта, с което е отхвърлена жалбата му против Разпореждане с изх. №С190022-137-0002625/20.03.2019 г., издадено от А. Г. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на ТД на НАП-С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. /сто и петдесет лева/.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на ТД на НАП-С. за произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания и упражняване на правомощията му по реда на чл. 173, ал. 2 от ДОПК, след преценка дали са изключенията по чл.171, ал. 2 от ДОПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: